

Kirakat és koporsóság

Ma
kirakatrendező leszek —
Virág, — milyen illik hozzá jobban?
Sztín — vajon melyiket szerette?
A bordó bársony komoly redői közt
hogyan helyezzem el,
hogyan tegyem előbbé arcképét?
Viszem a kirakat súlyos anyagát —
Hosszú éveken át magam gyűjtöttem,
vettem, kölcsönöztem,
cseréltem
s fűztem gondos kontársággal kötetekbe —
egy-egy példányért tíz könyvet is adtam,
hogy megszerezsem a hiányzó számot,
amelynek címlapján hat egyszerű betű
díszelgi:

KORUNK

És most viszem.
Tizennégy évfolyam,
tizennégy kötet.
Mennyi gondolat!
Ahány író, annyi ellenállás! —
Vagdalkozás és érett védekezés
a hóhérság terjedése ellen.
E kötetekben szerveződik az új rend, —
a megóhajtott új ember vajúdik elő
s keresi hangját e lapokon.

Tizennégy éven át
gondolatoknak minő hadoszlopa vonul fel bennük!
s tömörül hadirendbe
mint védelemre,
ellentámadásra
és építésre sorakozó tábor.
S az első lapon
egy név,
ki mindezt összefogta
s vezérelte:

Kíváncsi szemektől sűrű vászon véd meg. —
Mily furcsa lehetek:
hajló, guggoló felnőtt ember a kirakatban.
Tán szánalmas is,
amint járatlan kézzel, suta buzgalommal
díszítek itten,
hogy e botladozó tevés-vevésből
végül is méltó keretben nézzen a szemekbe

G a á l G á b o r

k é p e

és vele együtt a

K o r u n k - k i r a k a t

Betűd vitamin és oxigén volt.
Így mondták diákszobákban, kézről kézre adva —
várták világosodó munkásfejek
és felágaskodtak hozzá, hogy megértsék,
és így ágaskodva-értve érezték:
„Növünk!”

Jó tudni azt, hogy számosan vagyunk
barátok, tanítványok, akik,
akár a húros hangszerek,
a rokonhangra hosszan rezonálunk —
és magzó virágokat
s továbbvirágzó magzó szavakat
tűzünk köréje
most —
mikor elment.

És hirtelen rágondolok valakire.
Merre fontoskodol, te!
Te éveken át fő-fő csalhatatlan!
Az Ó homloka köré a szép szót, virágot
és a kirakatokat
most lelkesedve te főrendezed —
de akkor,
akkor mért döftél bele,
mért döftél bele
koporsószeget!?! . . .

Timessvár, 1957. február